

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: M. H.
bytem

proti
žalovanému: Krajský úřad Kraje Vysočina
sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2017, č. j. KUJI 48899/2017, sp. zn. OOSČ 724/2016 OOSC/241/AS/4,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2017, č. j. KUJI 48899/2017, sp. zn. OOSČ 724/2016 OOSC/241/AS/4 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo ve výroku změněno rozhodnutí Městského úřadu Velké Meziříčí, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 18. 7. 2016, č. j. DOP/17539/2016/2175/2016-juran (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“) tak, že uložená pokuta ve výši 2000 Kč byla snížena na 1 500 Kč. Ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 29. 3. 2016 v 9:56 hod., řídil osobní motorové vozidlo tov. zn., RZ: (.....), a v obci Měřín, na ulici Brněnská, u domu č. p., na silnici č. II/602 ve směru na Jihlavu, jel nedovolenou rychlostí, neboť mu byla v tomto úseku s nejvyšší dovolenou rychlostí 50 km/h naměřena rychlost 68 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ± 3 km/h mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 65 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 15 km/h. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

2. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí vycházel žalovaný z toho, že byl prvostupňovým správním orgánem skutkový stav věci zjištěn bez důvodných pochybností. Vina byla žalobci spolehlivě prokázána záznamem přestupku, policejní dokumentací a svědeckými výpověďmi zasahujících policistů, které byly navzájem konzistentní. Za stěžejní pak žalovaný stejně jako prvostupňový správní orgán považoval svědeckou výpověď policisty K., který žalobce viděl jako řidiče v okamžiku měření rychlosti a následně po zastavení vozidla, resp. v rámci provedení silniční kontroly.
3. K tomu žalovaný doplnil, že policisté měli vozidlo neustále na dohled, přičemž není podstatné, zda mělo podle žalobce dojít k záměně řidiče za jízdy nebo až po zastavení vozidla. Rozhodné je pouze to, kdo byl řidičem vozidla v okamžiku měření rychlosti. Žalobce navíc na místě nenamítal, že by vozidlo neřídil. Teprve ve správním řízení uvedl, že vozidlo řídila v okamžiku měření rychlosti osoba blízká, jejíž totožnost však prvostupňovému správnímu orgánu nesdělil. Jeho argumentaci proto považoval žalovaný za účelovou, stejně jako námitky směřující proti provedení měření rychlosti. Přesto žalobci přisvědčil v tom, že nelze klást obviněnému k tíži, že se spácháním přestupku nesouhlasil.
4. Uloženou pokutu proto žalovaný snížil na spodní hranici stanovenou zákonem, neboť shledal, že prvostupňový orgán nesprávně aplikoval § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, konkrétně v tom směru, že vzal jako přítěžující okolnost skutečnost, že žalobce neprojevil nad svým přestupkovým jednáním žádnou lítost.

III. Žaloba

5. Žalobce namítal, že vozidlo v okamžiku měření rychlosti řídila osoba blízká, pročez ji nechtěl ve správním řízení identifikovat. Za účelem objasnění skutkového stavu věci pak navrhl provedení důkazu před soudem, a to výsledkem Mgr. Ing. L. S., bytem V tomto kontextu žalobce poukázal na skutečnost, že záznam přestupku nemůže objasnit, kdo byl řidičem vozidla, přičemž oznámení přestupku není způsobitelným důkazem. Vina tak byla žalobci prokázána pouze na základě svědeckých výpovědí policistů, které se se skutkovou verzí žalobce rozcházejí. V této souvislosti poukázal žalobce na skutečnost, že policista K. nemohl pouhým okem spolehlivě vidět, kdo je řidičem vozidla, a to nejen z důvodu souběžného provádění měření rychlosti, ale také proto, že má vozidlo zatmavená skla.
6. Správní orgány však nekriticky považovaly tvrzení policistů za věrohodná. Podle názoru žalobce však byli policisté motivováni vypovídat nepravdivě, neboť by v případě neprokázání viny žalobci hrozilo, že se bude domáhat náhrady způsobené škody. K tomu žalobce doplnil, že byl ze strany PČR již v minulosti nezákonně stíhán.
7. Dále žalobce namítal, že byla ze strany správních orgánů porušena zásada zákazu sebeobviňování, pokud žalobci kladly k tíži, že během silniční kontroly do oznámení přestupku řízení vozidla jinou osobou nenamítal, popř. že její totožnost ani ve správním řízení nesdělil. Jednalo se však o tvrzení žalobce, které nebylo v rámci provedeného dokazování spolehlivě vyvráceno, pročez měla být aplikována zásada in dubio pro reo.
8. Závěrem žaloby pak žalobce poukázal na rozporuplnost rozhodnutí správních orgánů, neboť žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že policisté ostatní osoby ve vozidle neidentifikovali. Prvostupňový správní orgán však naopak vycházel z toho, že se ve vozidle nacházely nezletilé děti. K tomu žalobce doplnil, že se jeden z policistů o ztotožnění spolujezdce, který byl ve skutečnosti řidičem vozidla, neúspěšně pokusil. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené a prvostupňové rozhodnutí zrušil a uložil žalovanému povinnost k náhradě nákladů řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

9. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že byla námitka záměny řidiče vozidla vypořádána v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí. Současně poukázal na skutečnost, že žalobce účelově vytrhává jednotlivá slova ze správních úvah žalovaného, aby navodil dojem nesrozumitelnosti a nejednoznačnosti.
10. Pokud se pak jedná o zpochybnění svědecké výpovědi policisty K., žalovaný doplnil, že působí v rámci odboru dopravní policie, pročez je při výkonu služební povinnosti zaměřen na pozorování silničního provozu, včetně řidičů vozidel, u kterých je prováděno měření rychlosti. Správní orgány žalobce nenutily k sebeobviňování či podání výpovědi, ale pouze jeho skutkovou verzi v rámci odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí hodnotily. Žalovaný pak odmítl námitku žalobce, že byly svědecké výpovědi policistů automaticky považovány za privilegované důkazy. Spáchání přestupku bylo žalobci spolehlivě prokázáno, na čemž nemůže nic změnit ani účelové tvrzení, že vozidlo řídila osoba blízká. Proto žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

11. K vyjádření žalovaného podal žalobce repliku ze dne 11. 12. 2017, ve které stejně jako v žalobě namítal, že bylo spáchání přestupku prokázáno pouze na základě nepřesvědčivé svědecké výpovědi policisty K., čímž byly porušeny zásada rovnosti zbraní a zásada in dubio pro reo. Současně žalobce doplnil, že není pravdivé tvrzení policistů o tom, že bylo vozidlo zastaveno pomocí modrého světla a nápisu STOP.
12. Naopak žalobce poukázal na fotografie, na kterých mělo policejní vozidlo stát za vozidlem žalobce. Uvedený nápis STOP používaný policisty k zastavení vozidel se zobrazuje na zadní straně policejního vozidla, což podle názoru žalobce skutkové verzi policistů odporuje. Ve vztahu k záměně řidiče pak žalobce uvedl, že k ní došlo až po zastavení a uvnitř vozidla. Policisté si této okolnosti nemuseli všimnout díky tmavým sklům, vnitřnímu uspořádání vozidla a časové prodlevě mezi zastavením a silniční kontrolou.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

13. Krajský soud ze správního spisu ve vztahu k žalobním námitkám zjistil následující skutečnosti. Po změření rychlosti, bezprostředním pronásledování a zastavení vozidla policejní hlídkou, se na místě řidiče nacházel žalobce, který na výzvu předložil občanský a řidičský průkaz, včetně dokladů potřebných pro řízení motorového vozidla. Se spácháním přestupku nesouhlasil, přičemž v rámci vyjádření do oznámení přestupku přeškrtnul předtištěný text „podpis řidiče“, místo kterého napsal „ztotožněné osoby“.
14. Součástí policejní dokumentace je dále záznam přestupku s výstupní fotodokumentací, ve kterém je v příslušné kolonce uvedeno, že zařízení nastavil policista S. a svědkem měření byl policista K..
15. Na základě policejní dokumentace byl vydán příkaz ze dne 5. 4. 2016, proti kterému podal žalobce odpor. Proto bylo nařízeno ústní jednání, ke kterému se za žalobce dostavila dne 25. 5. 2016 jeho zmocněnkyně. K věci uvedla, že vozidlo v okamžiku měření řídila žalobci blízká osoba, po které následně v obci Měřín žalobce převzal řízení. Současně navrhla provedení důkazu výsledkem zasahujících policistů a sdělila, že správnímu orgánu doloží blíže neurčené fotografie. Z toho důvodu bylo nařízeno ústní jednání na den 28. 6. 2016, přičemž v rámci něj byly provedeny důkazy obsahem policejního spisu a svědeckými výpověďmi zasahujících policistů pprap. K. a pprap. S..
16. Ze svědecké výpovědi policisty K. vyplynulo, že po změření rychlosti pronásledovali s kolegou měřené vozidlo, které měli neustále na dohled a z důvodu bezpečnosti jej zastavili na ulici Jihlavská. Policista K. byl řidičem vozidla a jeho kolega obsluhoval radar. Ve vozidle se po zastavení kromě řidiče pravděpodobně nacházela žena a nezletilé dítě. Záměnu řidiče policista K. jednoznačně vyloučil, protože při průjezdu vozidla po změření rychlosti viděl na místě řidiče stejného pána, který byl po zastavení vozidla ztotožněn. Vozidlo bylo zastaveno modrým světlem a nápisem STOP. Obdobně ohledně způsobu zastavení vozidla a osob, které se v něm nacházely, vypovídal policista S.. Současně potvrdil, že měřicí zařízení nastavoval. Vozidlo bylo neustále na dohled, čímž byla záměna vyloučena.

17. K dosavadnímu průběhu řízení se žalobce vyjádřil podáním ze dne 8. 7. 2016, přičemž namítal nejen záměnu řidiče vozidla, ale také nedodržení návodu k obsluze během měření rychlosti, pročež navrhoval, aby bylo přestupkové řízení zastaveno. Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti kterému se žalobce odvolal.

VI. Ústní jednání před krajským soudem

18. Ve věci bylo v souladu s ust. § 76 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nařízeno ústní jednání, neboť žalobce s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasil. Ústní jednání před krajským soudem proběhlo dne 12. 2. 2019 za osobní účasti žalobce a zástupce žalovaného
19. Po zahájení jednání soud vyslechl přednes procesních návrhů. Žalobce se odkázal na písemné vyhotovení žaloby a zástupce žalovaného na odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyjádření k žalobě. Následně krajský soud přistoupil k rekapitulaci obsahu správního a soudního spisu. Žalobce dále navrhl provedení důkazu fotografiemi, které by dodatečně soudu předložil a ze kterých by mělo vyplývat postavení vozidel během provedení silniční kontroly, stejně jako možnost záměny řidiče a skutečnost, že k zastavení vozidla nedošlo v souladu se svědeckými výpověďmi policistů. Krajský soud rozhodl tak, že se návrh na provedení důkazu zamítá. Stejně tak byl ze strany krajského soudu zamítnut návrh na provedení důkazu výslechem Mgr. Ing. L. S., která měla být podle tvrzení žalobce ve vozidle přítomna, neboť nebyl nezbytný za účelem zjištění skutkového stavu věci. Následně krajský soud stranám předložil k nahlédnutí a provedl jako důkaz mapový podklad znázorňující místo měření a zastavení vozidla, jak bylo ve správním spisu zachyceno. Jelikož nebyly vzneseny žádné další důkazní návrhy, bylo dokazování ukončeno. Po slyšení konečných návrhů ve věci krajský soud po přerušení jednání vyhlásil rozsudek.

VII. Posouzení věci krajským soudem

20. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
21. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
22. Žaloba **není důvodná**.
23. Krajský soud připomíná, že žalobce v žalobě sdružil větší množství námitek, kterými brojil zejména proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu věci a rozpornosti rozhodnutí správních orgánů. V tomto ohledu předně namítal, že nebyl řidičem vozidla, neboť jej v době měření rychlosti řídila osoba blízká, se kterou se ve vozidle po jeho zastavení vyměnil. Podle jeho názoru se jednalo o skutkovou verzi, která nebyla v rámci dokazování před prvostupňovým správním orgánem spolehlivě vyvrácena, pročež měla být aplikována zásada in dubio pro reo neboli v pochybnostech ve prospěch obviněného.

24. K tomu krajský soud uvádí, že lze postup správních orgánů ve vztahu ke zjištění skutkového stavu věci považovat za zcela dostačující, neboť za tímto účelem vycházely nejen z obsahu policejní dokumentace, ale také svědecké výpovědi obou zasahujících policistů. Krajskému soudu je z úřední činnosti známo, že není nic neobvyklého na tom, pokud obviněný z přestupku tvrzení policistů označuje za nevěrohodné a správním orgánům nabízí odlišnou verzi skutkového děje týkající se průběhu měření rychlosti a zastavení vozidla, popř. provedení silniční kontroly (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2017, č. j. 4 As 216/2016 – 34; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
25. V této souvislosti je však nutné posoudit, zda je skutková verze žalobce v kontextu individuálních okolností případu dostatečně přesvědčivá a prokazatelná. Pokud se jedná o samotné provedení silniční kontroly, žalobce záměnu řidičů na místě nenamítal, přestože se do oznámení přestupku písemně vyjadřoval. Na tom nemůže nic změnit ani skutečnost, že v rámci svého vyjádření přeškrtnul kolonku určenou pro podpis řidiče a napsal poznámku „ztotožněné osoby“. Pokud se totiž žalobce po zastavení vozidla nacházel na místě řidiče, na výzvu předložil všechny potřebné doklady a s policisty z této pozice ohledně spáchání přestupku komunikoval, musel počítat s tím, že s ním budou bez pochybností jednat jako s řidičem vozidla, resp. podezřelým z přestupku. Krajský soud dává žalobci za pravdu v tom, že oznámení přestupku nemůže být samo o sobě způsobitelným důkazem. Na druhou stranu nelze uzavřít, že by jej nebylo možné použít vedle dalších důkazů jako podpůrný podklad pro vydání rozhodnutí, a to také za účelem posouzení toho, která ze skutkových verzí se jeví jako věrohodnější (k povaze oznámení přestupku či úředního záznamu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 – 70).
26. Žalobce poté až v rámci ústního jednání před prvostupňovým správním orgánem poprvé namítal, že nebyl v rozhodné době řidičem vozidla, neboť jím byla jemu blízká osoba, jejíž totožnost správnímu orgánu nesdělil. Jedná se ostatně o skutkovou verzi, kterou žalobce následně argumentoval nejen v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, ale také v řízení před soudem. Přitom zdůraznil, že mělo k záměně řidiče dojít nikoliv za jízdy, ale až po zastavení, a to uvnitř vozidla. Přestože obecně postačuje k prokázání viny obviněného z přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti trojice důkazů v podobě oznámení přestupku, úředního záznamu a záznamu přestupku, prvostupňový správní orgán správně reflektoval námitku žalobce a provedl důkaz svědeckými výpověďmi zasahujících policistů. Oba pak ve vztahu k námitce záměny řidiče shodně vypověděli, že započali bezprostředně po změření rychlosti s pronásledováním vozidla, které měli neustále na dohled. Následně jej zastavili na ulici Jihlavská pomocí modrého světla a nápisu STOP. V tomto ohledu tak jejich výpovědi nekorespondují s tvrzením žalobce ohledně způsobu zastavení vozidla a skutečnosti, že policejní vozidlo přijelo na místo silniční kontroly až s určitou časovou prodlevou.
27. Jak již bylo uvedeno, není nic neobvyklého na tom, že se výpovědi policistů s tvrzením obviněného z přestupku rozcházejí. V takovém případě je potřeba, aby příslušný správní orgán provedl řádné hodnocení všech provedených důkazů a následně vyhodnotil, která skutková verze je věrohodnější, a zda bez důvodných pochybností prokazuje, že se obviněný přestupku dopustil. K tomu krajský soud uvádí, že policisty lze podle ustálené judikatury obecně považovat za nestranné svědky, neboť vystupují

při měření rychlosti, provádění silniční kontroly a podání svědecké výpovědi v postavení úřední osoby, která nemá žádný zájem na výsledku řízení, ale pouze plní své služební povinnosti (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2017, č. j. 4 As 216/2016 – 34, a ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 – 63).

28. Přestože pak nelze svědecké výpovědi policistů automaticky považovat za privilegované důkazy, jejich věrohodnost může být zásadně zpochybněna tehdy, pakliže jsou v nich dány vzájemné rozpory, popř. pokud o zaujatosti policistů svědčí přílišná horlivost při projednání přestupku nebo osobní či materiální zájem na výsledku řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017, č. j. 4 As 223/2016 – 27). V nyní posuzované věci však ze správního spisu a okolností projednání přestupku během silniční kontroly nevyplývá, že by policisté jednali vůči žalobci šikanózním způsobem. Zároveň při podání svědecké výpovědi oba k položenému dotazu jednoznačně vyloučili, že by měli osobní zájem na výsledku řízení, neboť žalobce nikdy předtím neviděli, což ostatně nebylo z jeho strany nijak zpochybněno. Co se pak týče obsahu svědeckých výpovědí, má krajský soud za to, že jsou ohledně podstatných okolností měření rychlosti a následného zastavení vozidla navzájem konzistentní.
29. K námitce žalobce, že policisté nemuseli výměnu řidiče uvnitř vozidla vlivem časové prodlevy a snížené viditelnosti způsobené tónovanými skly zaznamenat, uvádí dále krajský soud následující. Ve vztahu k posouzení viny žalobce není podstatné, kdo se nacházel za volantem vozidla při zahájení silniční kontroly, ale kdo jej řídil v okamžiku měření rychlosti. V tomto ohledu žalovaný primárně vycházel ze svědecké výpovědi policisty K., který uvedl, že viděl žalobce jako řidiče vozidla bezprostředně po změření rychlosti, a to ve chvíli, kdy kolem nich projíždělo. Krajský soud se pak neztotožňuje s argumentací žalobce, že policista K. nemohl v tak krátké době spatřit osobu řidiče přes tmavá tónovaná skla, a to při současné obsluze rychloměru. Předně je třeba poukázat na skutečnost, že z přepisu obou svědeckých výpovědí policistů jednoznačně vyplývá, že rychloměr nastavoval a měření prováděl policista S., přičemž jeho kolega (policista K.) byl řidičem vozidla. Tento závěr podporuje rovněž obsah záznamu přestupku, ve kterém je kromě dalších údajů specifikováno, kdo byl svědkem měření a kým bylo zařízení nastaveno.
30. Kromě toho je součástí záznamu přestupku také výstupní fotodokumentace, na které je vozidlo žalobce spolehlivě zachyceno, přičemž je z ní pouhým okem patrné, že je siluetu řidiče možné rozpoznat, přestože byla boční skla ztmavena. Podle názoru krajského soudu je zcela pochopitelné, že jsou policisté přidělení k odboru dopravy zaměřeni na pozorování silničního provozu, přičemž policistovi K. jako pouhému svědku měření nic nebránilo v tom, aby se zaměřil na osobu řidiče vozidla, které kolem nich projíždělo. Naopak se jedná o zcela logický důsledek toho, že se daný řidič dopustil přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti, pročez mohl policista důvodně předpokládat jeho pronásledování a potřebu následné identifikace. Jak ostatně vyplynulo ze svědeckých výpovědí policistů, po zastavení vozidla se v něm nacházela pouze žena a nezletilé dítě, tedy žádná jiná dospělá osoba mužského pohlaví, která by byla svým vzhledem přes zatmavená skla od žalobce těžko rozpoznatelná.

31. Krajský soud je proto toho názoru, že bylo žalobci spáchání přestupku bez důvodných pochybností prokázáno, a to především svědeckou výpovědí policisty K., který jej za řidiče v okamžiku měření označil. Tato skutková verze pak korespondovala nejen s výpovědí policisty S., ale také listinami, které byly součástí policejní dokumentace. Žalobce sice až v řízení před soudem navrhoval provedené dalších důkazů údajnými fotografiemi z místa provedení silniční kontroly a svědeckou výpovědí Mgr. Ing. L. S., která měla být ve vozidle přítomna. Krajský soud však nepovažoval jejich provedení za nezbytné. Pokud se jedná o údajné fotografie, nejsou obsahem správního spisu a podle tvrzení žalobce by měly osvědčit pouze způsob zastavení a polohu měřeného a policejního vozidla během silniční kontroly. K tomu je však vhodné poznamenat, že samotná poloha vozidel v jednom okamžiku během silniční kontroly nemůže nijak vyvrátit shodné tvrzení policistů, že k zastavení vozidla došlo pomocí modrého světla a nápisu STOP, neboť se mohla poloha vozidel v průběhu času změnit. Tím spíše by nemohly uvedené fotografie potvrdit či vyvrátit závěr o tom, kdo byl řidičem vozidla v době měření rychlosti.
32. Z obdobných důvodů nebyl ze strany krajského soudu proveden ani důkaz výsledkem navrženého svědka, neboť ze svědeckých výpovědí policistů a soudem dodatečně provedeného důkazu mapovým podkladem spolehlivě vyplývá, že policisté měli vozidlo žalobce až do zastavení neustále na dohled, přičemž se jedná o rovný a přehledný úsek pozemní komunikace. Přestože nelze zcela vyloučit, že se Mgr. Ing. L. S. ve vozidle v rozhodnou dobu nacházela, je skutková verze žalobce založená na tom, že si nebyl vědom pronásledování ze strany policistů, ale přesto bezprostředně po zastavení vozidla převzal řízení, aniž by za tímto účelem standardně vystoupil, nepřesvědčivá a logicky rozporná. Časová prodleva mezi zastavením a příjezdem policistů a případná nemožnost spatření záměny řidiče ze zadní strany vozidla je navíc pouhou spekulací žalobce, která nemá oporu v provedeném dokazování.
33. Kromě námitek ohledně skutkového stavu věci žalobce v žalobě namítal procesní pochybení správních orgánů, pokud nerespektovaly právo obviněného nevypovídat a zásadu zákazu nucení k sebeobviňování. K tomu krajský soud uvádí, že ze správního spisu nevyplývají žádné okolnosti nasvědčující tomu, že by byl žalobce nucen vypovídat. V tomto ohledu nelze považovat za problematické, pokud si správní orgán v rámci zjišťování skutkového stavu věci a hodnocení provedených důkazů učiní vlastní úsudek o věrohodnosti skutkové verze žalobce, a to v kontextu jeho vyjádření nejen v průběhu řízení, ale také bezprostředně po spáchání přestupku. Stejně tak nelze považovat za důvodnou námitku rozpornosti prvostupňového a napadeného rozhodnutí. Oba správní orgány totiž vycházely z toho, že se ve vozidle podle tvrzení policistů nacházely další osoby, a to žena a nezletilé dítě. Tím však nelze automaticky dovozovat, že by měly být ze strany policistů ztotožněny (ve vztahu k dospělé osobě typicky předložením dokladů totožnosti), což ostatně z provedeného dokazování ani nevyplynulo.

VIII. Závěr a náklady řízení

34. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

35. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 12. února 2019

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.

